

成化十四年

รัชกาลเมืองสวรรค์
ปีที่สิบสี่

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

4

เม่งซีซือ 梦溪石 เขียน
เซียงเซียง แผล
อาท่า 阿嘎 ภาพ

รัชศกเฉิงว่าปีที่สิบสี่ 4

เมิ่งซีซือ เขียน เชียงเซียง แปง

《成化十四年》

Volume 04

Original story and characters created and copyright © Author: 梦溪石 Meng Xi Shi
Thai edition rights under license granted by北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd
平心工作室 (欣燦連股份有限公司) Covers Illustrated by Aga (阿嘎)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2237-5

ภาพประกอบ Aga (阿嘎)

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจมใต้ พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 279 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

เชื่อว่าหลายคนที่อ่านรัชศกเจิงฮว่าฯ เล่มสามจบ ต้องเกิดอาการ 'หัวร้อน' แทนถึงพันทันบ้างล่ะ มีอย่างไหนทำดีไม่ได้ดี โดนกลั่นแกล้งจนถูกปลดจากตำแหน่ง ต่อให้ภายหลังคนซึ่งใจพวคนั้นจะถูกสูญเสียแก็เผ็ดคั้นแล้วก็เถอะ เอาเป็นว่าเราก็ทำใจให้สบายเหมือนอย่างได้เท้า...เอ๊ย คุณชายถึงดีกว่าค่ะ แล้วมาติดตามเขาไปเยี่ยมพี่สาวแท้ๆ กัน

เหน็ดเหนื่อยตื่นเต้นกับคดีสุดอลังการอย่างสุสานจักรพรรดิโบราณมาแล้ว ขอพักชมคดีชาวบ้านๆ สักเล่มน่าจะดี โดยชาวบ้านที่ว่าก็นับเป็นคนใกล้ชิดถึงพันทันเอง เรื่องราวที่เกิดขึ้นในคดีหาสน์สกุลเฮ้อและในอำเภอเชียงเหอที่ซึ่งถึงพันทันเดินทางมาพำนักเป็นระยะเวลาสั้นๆ ในเล่มนี้ รับรองว่า 'มันส์' ไม่แพ้หลายคดีก่อนหน้าเลยล่ะค่ะ

แต่ไม่ต้องหวังว่าสูญเสียจะมีบทบาทเจือจางนะค่ะ เขาจะปล่อยถึงพันทันให้ห่างไกลสายตานานๆ ไม่ได้หรอก ขอเคลียร์งานแป๊บแล้วจะรีบตามไปหาเองนั่นล่ะค่า~

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราาย

แนะนำตัวละคร

- * **ถึงพั้น** มีชื่อรองว่า 'รุ่มซิง' เวลานี้ถูกปลดออกจากตำแหน่งเป็นขุนนางก็แต่เพียงในนาม ทว่าตัวเขากลับไม่เดือดเนื้อร้อนใจ ยังคงสมถะเรียบง่าย พอใจในสิ่งที่ตนมี พิถีพิถันก็แค่กับเรื่องอาหารการกินเท่านั้น
- * **สุยโจว** มีชื่อรองว่า 'ก่วงชวน' องครักษ์เสื้อแพรแห่งกองปราบฝ่ายเหนือ เจียบขริ่มพูดน้อย ไม่ค่อยแสดงอารมณ์พื้นฐานครบคร้วไม่ธรรมดา มีความสัมพันธ์ทางเครือญาติกับพระพันปีองค์ปัจจุบัน
- * **ถึงอวี** พี่สาวของถึงพั้น แต่งกับเฮ้อหลินซึ่งเป็นบุตรคนรองของเฮ้ออิง ทั้งคู่มีบุตรด้วยกันหนึ่งคน ชื่อเฮ้อเจิง ถึงพั้นเรียกหาว่า 'เจ้าเจ็ด'
- * **เฮ้ออิง** ท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ้อ ผู้นำตระกูลขุนนางท้องถิ่น ในอดีตเคยเป็นถึงขุนนางชั้นสาม และเป็นสหายนสนิทของบิดาถึงพั้นกับถึงอวี จึงมีนัยหมายให้ทายาทของสองตระกูลแต่งงานเกี่ยวข้องเป็นญาติ
- * **เหวยเซ่อ** คหบดีของอำเภอเซียงเหอ เคยสอบผ่านบัณฑิตชี้วี่ไฉ่ แต่ผันตัวมาเป็นพ่อค้าวานิชจนมั่งคั่งร่ำรวย เหวยเซ่อ บุตรีคนโตของเขาก็แต่งเข้าสกุลเฮ้อ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

บทที่ 22

สกุลเฮ่อมิใช่ผู้ดีใหม่ แม้จะน่ากริ่งเกรงไม่น้อยแต่ก็ไม่มีทางกระทำเรื่อง 'แรกยโสหลังบนบอบ' ถึงขนาดตะเพิดคนออกจากประตูบ้าน

ท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ่อปฏิบัติต่อถึงพื้นด้วยมารยาท ทั้งยังสั่งให้บ่าวไพร่ต้อนรับขับสู้อย่างดี แต่ชาวที่ถึงพื้นถูกถอดตำแหน่งยังคงสะพัดไปทั่วสกุลเฮ่ออย่างรวดเร็ว แม้แต่อำเภอเชียงเหยงยังได้ยื่นขำวนี้เช่นกัน

ผู้ไม่ทราบข้อเท็จจริงย่อมมีจิตคิดชมดูเรื่องสนุก แม้คุณชายใหญ่สกุลเฮ่อจะเป็นถึงเจ้าเมืองชั้นสี่ แต่ขุนนางท้องถิ่นไม่เหมือนขุนนางเมืองหลวง เดิมทีทุกคนคิดว่าสกุลเฮ่อแลดูมีเกียรติเพราะมีญาติที่เกี่ยวข้องกันเป็นถึงขุนนางเมืองหลวง คราวนี้พวกเขาหากไม่รู้สึกละอายตายแทนถึงพื้น ก็คิดว่าถึงพื้นคงยากหวนคืนตำแหน่ง น่ากลัวว่าสกุลเฮ่อคงขาดฐานบารมีที่แข็งแกร่งไปอีกคนแล้ว

สำหรับความคิดของฝ่ายสตรีย่อมต่างจากพวกบุรุษเป็นธรรมดา ความสนใจของพวกนางกลับมุ่งไปที่ตัวถึงอวี

บุพการีของถึงอวีล่วงลับนานแล้ว หากกล่าวได้ว่าไร้ที่พึ่งพิงก็ไม่นับว่าเกินเลย ถึงอวีคิดอย่างไรไม่ทราบได้ แต่ตัวถึงพื้นเองกลับหาแยะแถม ผู้อื่นดูแคลนเขาสำหรับเขาไม่เจ็บไม่คันสักนิด เพราะถึงอย่างไรเขาก็ไม่อาจอยู่ที่นั่นตลอดไป สิ่งที่เขากังวลจึงมีเพียงพี่สาวและหลานชาย

ถึงพื้นเคยแอบถามถึงอวี ถึงอวีกลับยิ้มกล่าว 'เป็นขุนนางเดิมทีก็คืองานที่ออกสิ้นขวัญแขวนอยู่แล้ว เมื่อก่อนเจ้าชื่นชอบ ขำยอมดีใจด้วย ตอนนี่ไม่ได้

เป็นแล้วเจ้าก็อย่าท้อแท้ ขอเพียงเจ้าเบิกบานใจ พี่สาวก็เบิกบานใจ ส่วนถ้อยคำปรามาศของผู้อื่นข้าได้ยืนน้อยอยู่หรือ หากใฝ่ใจทุกเรื่องคงไม่ต้องใช้ชีวิตกันแล้ววางใจเถอะ!

ในความคิดของถึงพั้น บนโลกนี้ไม่มีพี่สาวคนใดประเสริฐไปกว่าถึงอวีแล้ว เมื่อนางกล่าวเช่นนั้น ถึงพั้นก็ไม่ซ้กซ้ออีก เพียงให้พวกเหยียนหลี่กับเจียนซันเออร์ไปสืบข่าวเงียบๆ

เขามอบของกำนัลที่นำมาจากเมืองหลวงให้พี่สาว เพราะถึงพั้นไม่รู้จักสกุลเฮ่อดีพอไม่ทราบว่ามีใครต้องให้ความใส่ใจ ผู้ใดสามารถมองข้ามได้ จึงยกให้เป็นหน้าที่ของถึงอวีทั้งหมด ตัวเขาเองทำนากอยู่ในเรือนไม้ไผ่ที่สกุลเฮ่อจัดเตรียมไว้ให้ ทุกวันสนทนาความหลังกับพี่สาว พาเสี่ยวเฮ่อออกไปเที่ยวนอกบ้าน วันเวลาก็ผ่านไปอย่างมีรสชาติเช่นกัน

มีคำสั่งของท่านผู้เฒ่า บ่าวไพร่จึงไม่กล้าเสียมารยาท ทว่านายท่านของแต่ละเรือนกลับมีการตบสนองอยู่บ้าง สิ่งที่สะท้อนเด่นชัดที่สุดก็คือแรกเมื่อถึงพั้นมาถึงพวกเขาแต่ละคนต่างกระตือรือร้นออกนอกหน้า โดยเฉพาะเฮ่อเซวียนที่ถึงกับจูงมือเขา คำที่พุ่นซิงสองคำที่พุ่นซิง ต่อมาทราบบ่าวถึงพั้นถูกถอดตำแหน่ง เฮ่อเซวียนก็แทบไม่มาเหยียบเรือนไม้ไผ่อีกเลย หากเผชิญพบเจอถึงพั้นข้างนอกและอีกฝ่ายเชิญกลับเรือนไม้ไผ่สนทนา เขาแม้ยังคงทำที่ฉันมิตร ทว่าปฏิเสธได้ก็ปฏิเสธ

นี่เป็นเรื่องปกตของมนุษย์ บนโลกนี้มีคนไม่ตระหนี่กับบาร 'เดิมบุปผาบนผ้าดินแพร' อยู่มาก กลับน้อยคนนักที่สามารถทำได้ถึงขั้น 'ส่งถ่านกลางหิมะ' ด้วยเหตุนี้ถึงพั้นยอมไม่ใช้มาตรฐานอันสูงส่งไปเรียกร้องคนสกุลเฮ่อ เดิมทีทุกคนก็แค่ปฏิบัติไปตามธรรมเนียมเท่านั้น ถึงชนรุ่นก่อนคบหาแน่นแฟ้นแต่นั้นเป็นเรื่องในอดีต จึงมีเพียงท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ่อคนเดียวที่เขายังคงให้ความเคารพไม่เปลี่ยนแปร

ตั้งแต่น้ำเด็กมา เฮ่อเจิงก็มีอิสระเต็มที่ ได้คำอนุญาตของบิดามารดา เขาขอลาหยุดจากสำนักศึกษาเพื่อคอยเป็นเพื่อนน้ำเด็กโดยเฉพาะ ถึงพั้นนอกจากพาเขาเดินเที่ยวในเมือง ชื่อของเล่นหลากหลายชนิดให้เขา ยามว่างยังช่วย

สอนกรบ้านเขาอีกด้วย

คุณคลื้มมากเข้าถึงขั้นก็รู้สึกว่าคุณเอ็งคนนี้รู้ความมาก ชวนให้ผู้คนเอ็นดู ไม่ต้องอื่นไกล แค່ตอนที่เห็นมีคนมาหาถึงขั้น เขาจะเอ่ยขอตัวโดยไม่ต้องให้บอก หากถึงขั้นขอให้เขาอยู่ต่อ เขาจะยืนเรียบร้อยอยู่ด้านข้างโดยไม่ต้องส่งเสียง ถึงขั้นเคยถามตนเอง ตอนที่ตนอายุเท่าเอ็งเอ็งยังขึ้นต้นไม้เก็บรังนก ขวยจิ้งหะวิดามารดาเผอเรอ วิ่งไปจับปลาหลือวีโนสระบัว เทียบกันแล้ว เอ็งเอ็งน้อยถือได้ว่าสุขภาพอ่อนโยน สงบเสงี่ยมเจียมตัวที่สุดแล้ว

แต่เพราะเหตุนี้ถึงขั้นก็รู้สึกเป็นห่วง ตามหลักแล้วเด็กวัยนี้สมควรกระโดดโลดเต้นเล่นซุกซนไปทั่ว ซ้ำยังเป็นถึงคุณชายน้อยตระกูลขุนนาง ปราศจากเรื่องชวนทุกข์เยี่ยงเด็กยากจนทั่วไป อุปนิสัยจึงไม่ควรเจียมขีมนั้นถึงจะถูกคิดว่าเป็นเพราะเติบโตอยู่ในสภาพแวดล้อมกดดัน จึงบ่มเพาะให้กลายเป็นคนพุดน้อย

ทว่าเด็กก็คือเด็ก หลังความกระดากอายและกลัวคนแปลกหน้าในตอนแรก เอ็งเอ็งก็ยอมรับน้ำเล็กที่อ่อนโยนน่าใกล้ชิดและยินดีเป็นเพื่อนเล่นกับเขาคนนี้อย่างรวดเร็ว บนใบหน้ามีรอยยิ้มมากขึ้น บนร่างกายก็เริ่มมีเค้าเงือกเช่นคนวัยเดียวกัน

วันนี้ถึงขั้นกำลังสอนเขาเขียนอักษร สาวใช้มารายงานว่าเหยียนหลี่กับเจียนซันเอ๋อร์มาขอพบ

แม้เรื่องนี้เป็นเพียงเรื่องที่อยู่ติดกัน ไม่ค่อยมีสมาชิกฝ่ายหญิงของสกุลเอ็งเข้าออก แต่เพราะพี่สาวของถึงขั้นอาจเข้ามาเป็นครั้งคราว เพื่อไม่ให้เกิดข้อครหาถึงขั้นจึงไม่กล้าให้พวกเหยียนหลี่เข้าออกโดยตรง เลี่ยงการปะทะกัน

เอ็งเอ็งเพิ่งเขียนอักษรเสร็จชุดหนึ่ง เงยหน้ามองมา

ถึงขั้นลูบศีรษะเขา "เจ้าออกไปเล่นก่อนสักครู่"

เอ็งเอ็งพยักหน้าอย่างว่าง่าย เอ่ยว่าหลานขอตัวก่อน แล้วตามสาวใช้ออกไป

ไม่นานเหยียนหลี่กับเจียนซันเอ๋อร์ก็เดินเข้ามา หลังคารวะตามธรรมเนียม จึงแยกย้ายนั่งลง

ถึงพันถาม "ได้ความแล้ว?"

คำพูดนี้ไม่มีหัวไม่มีท้าย แต่พวกเหยียนหลี่กลับทราบว่าถึงพันสอบถามถึงเรื่องใด

เขียนชั้นเอ๋อร์มองหน้าเหยียนหลี่ เห็นอีกฝ่ายไม่มีที่ทำเปิดปากจึงเอ่ยขึ้นก่อน "ข้าน้อยสืบมาแล้ว นายหญิงรองอยู่ในบ้านสกุลเฮ้อไม่สู้สุขสบายนัก"

มือของถึงพันซึ่งกำลังเปิดฝาถ้วยชาอยู่ชะงักเล็กน้อย "หมายความว่าอะไร"

เขียนชั้นเอ๋อร์กี้กล่าวตอบ "ได้ยินว่าในบรรดาบุตรชายทั้งสามของสกุลเฮ้อ คนที่ท่านผู้เฒ่าโปรดปรานที่สุดกลับเป็นบุตรคนที่สาม หรือก็คือเฮ้อเซวียน ส่วนบุตรคนที่โตรับราชการที่เมืองอื่น ปีหนึ่งกลับบ้านนับครั้งได้ และยามนี้เฮ้อเซวียน สอบติดราชการ นับได้ว่าเซ็ดซวงศ์สกุล เป็นคนหนุ่มมากความสามารถ เทียบกันแล้วนายท่านรองจึงไม่เป็นที่สะดุดตานัก"

ถึงพันผงกศีรษะขึ้นลง "ย่อมมากกว่าแต่ไม่เป็นที่สะดุดตา เกรงว่าพี่เขยผู้เยอหึงถือดีของข้าเมื่ออยู่ท่ามกลางวงศ์มีอันเจ็ดจำของบรรดาพี่น้องคงทำใจยอมรับไม่ได้กระมัง"

"ขอรับ ได้ยินว่าก่อนหน้านี้ นายท่านรองเคยเรียกร้องขอแบ่งสมบัติ โคนท่านผู้เฒ่าก่นด่าเสียยกใหญ่ ต่อมาก็ไม่พูดถึงอีก" เขียนชั้นเอ๋อร์กี้กล่าวต่อ

"แล้วพี่สาวข้าเล่า" ถึงพันถาม

เขียนชั้นเอ๋อร์ชี้แจงไปด้านข้างแวบหนึ่ง "พวกบ่าวในสกุลเฮ้อบอกว่า..." เหยียนหลี่เตะเขาทำหนึ่ง "เลิกยกยักได้แล้ว รีบพูด!"

เขียนชั้นเอ๋อร์ร้องโวยคำหนึ่งแล้วรีบเล่าต่อ "พวกนั้นบอกว่าสามีของนายหญิงรองเป็นคนไม่เอาไหน ข้าฯยังไม่มีสกุลภรรยาหนุนหลัง ชีวิตลำเค็ญไม่น้อย บ้านสกุลเฮ้อต้อนรับแขกไม่ขาดสาย จึงต้องรับรองฝ่ายสตรีของครอบครัวขุนนางทั้งหลายอย่างเลี่ยงไม่ได้ ค่าใช้จ่ายที่สกุลเฮ้อจัดสรรให้มีจำกัด นายหญิงใหญ่ไม่ได้อยู่ที่นี้ นายหญิงสามมีที่ทางบ้านเดิมจนเจือ มีก็แต่นายหญิงรองที่ไม่มีเงินมากพอ จึงต้องให้สาวใช้เอาสินเดิมออกไปจำหน่ายอยู่บ่อยๆ"

ถึงพันขมวดคิ้วเป็นปม "พี่หญิงลำบากยากแค้นถึงเพียงนี้เสียหรือ แต่

นางไยไม่บอกข้า"

เขียนชันเออร์แสร้งทำทำถอนใจ "ได้เท่า ท่านเพียบพร้อมทั้งบุนนึ่ง
ข้าน้อยเลื่อมใสมานาน แต่เรื่องระหว่างสตรีในตระกูลใหญ่ ท่านหาเข้าใจไม่"

"เพียบพร้อมทั้งบุนนึ่งอะไรกัน ใช้คำไม่เป็นก้อย่าใช้สงเดช พุดราวกับเจ้า
เข้าใจสตรีเสียเต็มประดา" ถึงพันคำอึ้งๆ

เขียนชันเออร์หัวเราะคิก "เมื่อก่อนข้าน้อยบุกเหนือล่องใต้ ทำแต่เรื่อง
ชั่วช้าสามานย์ ย่อมได้ยินเรื่องราวในรั้วในเรือนมากมายเป็นธรรมดา ไม่เหมือน
ได้เท่าที่เป็นคนใหญ่คนโต..."

"วาจาไร้แก่นสารของเจ้าช่างลั่นเหลือเสียจริง" เขียนหลี่พูดเหน็บ

เขียนชันเออร์มูปาก กล้าเคืองกล้าแย้ง จึงอธิบายต่อ "ท่านคิดดู แบ่งขาด
ประทีนโคมต้องใช้เงินซื้อ คบหาพวกสตรีสกุลอื่น คนนี้จัดงานเบญจมาศ
เลี้ยงท่าน ภายหลังท่านมิใช่ต้องจัดงานโบทันเลี้ยงคืนผู้อื่นหรือ ยังมีอีก
ผู้อื่นแต่งงานเอย ลูกครบเดือนเอย เหล่านี้ล้วนต้องแสดงน้ำใจทั้งสิ้น ต่อให้คน
ไม่ไป ของขวัญของฝากก็ต้องถึง คนทั่วไปยังเป็นเช่นนี้ สกุลเฮ่อมียังละเอียด
ซบซ้อนกว่าหรือ"

ถึงพันพยักหน้า "ก่อนพี่สาวข้าออกเรือน ไปมาหาสู่กับสหายนสินทอยู่
เนื่องๆ ค่าใช้จ่ายไม่น้อยจริงๆ"

เขียนชันเออร์พูดต่อ "ยังมีอีกขอรับ ข้าน้อยได้ยินว่าการเข้าเรียนในสำนัก
ศึกษาไม่ต้องใช้เงินก็จริง แต่นายน้อยเป็นทายาทที่เกิดจากภรรยาเอก ค่ากราบ
อาจารย์ ค่าหมักพูนกันยอมไม่อาจน้อยหน้าผู้อื่น อีกอย่างแม้ทุกวันนี้นายท่านรอง
จะเป็นแค่ชิวไฉ แต่ก็มีมิตรสหายจำนวนหนึ่งที่ต้องสมาคม ซึ่งแน่นอนว่าใช้เงิน
ไม่น้อย ค่าใช้จ่ายที่สกุลเฮ่อจัดสรรให้เพียงพอจ่ายในชีวิตประจำวันเท่านั้น
ส่วนรายจ่ายอื่นๆ ที่เกินมาล้วนต้องหามาโปะเองทั้งสิ้น ได้ยินว่าบ้านเดิมของ
นายหญิงสามเป็นมหาเศรษฐีของเมืองนี้ บวกกับนายท่านสามเป็นที่รักใคร่ของ
บิดามารดา โดยปกติฮูหยินผู้เฒ่าย่อมต้องจุนเจือพวกเขาเป็นธรรมดา ขณะที่
นายท่านรองกับนายหญิงรองคงได้แต่หาทางเอาเอง"

ถึงพันคิดไม่ถึงว่าเขียนชันเออร์จะสอบถามได้ละเอียดลออปานนี้ จึง

เอ๋ยซม "เจ้าไม่พูด ข้าคงมิได้ใส่ใจสังเกตถึงสิ่งเหล่านี้ เช่นนั้นก็แปลว่าพี่สาว พี่เขยข้าอยู่อย่างอึดคักขัดสนจริงๆ"

เฉียนซันเอ๋อร์โพล่ง "หากนายท่านรองสอบผ่านเป็นจิวี่เหริน ความเป็นอยู่อาจดีขึ้นมาก แต่หลายปีนี้เขาก็สอบไม่ติดสักที เฉพาะค่าตำรากับหมึกพู่กัน ในแต่ละปีก็มีใช้น้อยๆ แล้ว"

เหตุที่จิวี่เหรินกับซิวี่ใจแตกต่างอย่างเห็นได้ชัดนั้น ลองคิดดูง่ายๆ หากเอ๋อหลินสอบได้จิวี่เหรินก็จะเข้ารับราชการได้ ต่อให้เขาสอบจิ้นชื่อไม่ผ่านก็ไม่เป็นไร อาศัยความสัมพันธ์ของสกุลเอ๋อจึงค้นหาหมกนายอำเภอหรือผู้ช่วยนายอำเภอให้เขาสักใบก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอันใด

เช่นนี้เอ๋อหลินก็เท่ากับยังเข้าสู่วางวงขุนนางแล้ว ต่อให้ถูกส่งไปอำเภอทุกกันดารก็สามารถมีรายรับสี่เทาไม่น้อย เทียบกับขุนนางเมืองหลวงชั้นห้าของหน่วยงานที่ไร้เงินผ่านมือเช่นถึงพื้นยังเห็นเอ้อกว่ามากนัก ถึงตอนนั้นก็ยังสามารถเลี้ยงดูลูกเมียให้สุขสบายได้เช่นกัน

แต่ปัญหาอยู่ที่เขาสอบไม่ผ่านสักที หลายปีผ่านไปยังคงเป็นได้แค่ซิวี่ใจ แม้กล่าวว่ซิวี่ใจสามารถเป็นอาจารย์สอนหนังสือได้ แต่เอ๋อหลินเป็นคุณชายสกุลเอ๋อ ไหนเลยจะออกไปทำให้สกุลเอ๋อเสื่อมเสียหน้าตาได้ นี่เท่ากับสิบกว่าปีมานี้ผลาญเวลาไปโดยสูญเปล่า ได้แต่พึ่งพาเงินเลี้ยงดูจากสกุลเอ๋อและสินเดิมของภรรยาดำรงชีพไปวันๆ

ล้วนกล่าวว่าซิวี่ใจได้แห่งๆ ไม่เคยมีผู้ใดกล่าวว่าจิวี่เหรินได้แห่งก็ด้วยสาเหตุนี้นั่นเอง

ต่อให้เป็นบิดามารดาที่รักลูกปานใด เห็นบุตรชายอายุสามสิบเศษยังหาความสำเร็จไม่ได้สักเรื่อง เกรงว่ก็ต้องมีว่จาฉบับใจบ้าง ยิ่งกว่านั้นสกุลเอ๋อมิได้ขาดแคลนบุตรที่มีความสามารถ ฉะนั้นเจ้ามีสิทธิ์อันใด สิบกว่าปีสอบไม่ผ่าน วันๆ วางตำราอยู่กับผู้อื่นติดหนี้และยังให้ผู้อื่นมาเอาอกเอาใจอีก

สรุปแล้วเวลานี้เอ๋อหลินตกอยู่ในสภาพเช่นนี้นั่นเอง

เฉียนซันเอ๋อร์พูดจบก็ถึงคราวเหยียนหลี่กล่าวบ้าง

"คืนวานพี่สาวกับพี่เขยท่านทะเลาะกันยกหนึ่ง" เขาบอก

เขาคงเอาหูแนบฝาห้องของสามีภรรยาคู่นั้นแน่แล้ว

ถึงพินถาม "เพราะข้า?"

เหยียนหลี่พยักหน้า แล้วส่ายหน้า "ตอนแรกใช่ ต่อมาไม่ใช่"

"พวกเขาพูดอะไรบ้าง"

"แรกเริ่มพี่เขยท่านพูดว่าท่านอุตส่าห์มาทั้งที่ ให้พี่สาวท่านเกลี้ยกล่อมให้ท่านอยู่ต่อสักหลายวัน"

ถึงพินน้ำเสียงฉงน "ดูทำพี่เขยแม่หลายคราสอบไม่ผ่าน ในใจคับแค้นอยู่บ้าง อุบนิสียกลับยังประเสริฐ แล้วไยจึงทะเลาะกันเล่า"

เหยียนหลี่กล่าว "พี่เขยท่านบอกว่าหลังทราบข่าวท่านถูกถอดตำแหน่งคนในบ้านพวกเขาแต่ละคนก็หัวโนไม่มีความสุข โดยเฉพาะน้องสามที่วิตกว่าจะกระเทือนถึงการสอบชู้ในปีหน้า นั้นสามารถทำให้คนในบ้านเป็นทุกข์ได้ เขารู้สึกสบายใจยิ่ง"

"..." ถึงพินถึงกับอึ้งพูดไม่ออก ดูท่าเขาจะประหม่นพี่เขยสูงเกินไป

เหยียนหลี่กล่าวต่อ "พี่สาวท่านจึงว่าท่านผู้เฒ่าไม่ใช่คนเช่นนั้น นางให้เขาเข้าหากับผู้ใหญ่ให้ดี ท่านผู้เฒ่าจึงจะยอมแบ่งสมบัติให้ พี่เขยท่านกลับบอกว่าเขาต้องคอยขัดแย้งขัดขาพวกนั้นจึงจะได้ ไม่อย่างนั้นถ้าต้องอยู่ได้ ชายคาเดียวกันโดยถูกผู้อื่นหมิ่นดูแคลนตลอดเวลา ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ทานทนมิได้"

"จากนั้นเล่า" ถึงพินถาม

"พี่สาวท่านบอกว่าเขาทำเช่นนี้รังแต่จะหาความยุ่งยากใส่ตัว ให้เขาเปิดใจกว้าง ปากคอของคนถ้อยทั้งหลายอย่าได้นำพาใส่ใจ ในสนามสอบมีผู้สมัครสอบที่เส้นผมของขาวมากมายนับไม่ถ้วน แล้วบอกอีกว่าตอนนั้นเขาเพิ่งสามสิบสี่ ยังมีโอกาสอีกมาก"

ถึงพินผงกศีรษะ "พี่สาวข้าปลอบโยนถึงเพียงนี้ พี่เขยคงรับฟังบ้างกระมัง"

เหยียนหลี่เอ่ยเสียงอ่อนใจ "แต่พี่เขยท่านกลับมีโทสะขึ้นมา ดิว่าพี่สาวท่านแข่งเขาให้สอบถึงอายุแปดสิบก็ยังสอบไม่ติด"

"..." ถึงพินรู้สึกสับสนยุ่งเหยิง

เหยียนหลี่กล่าว "พี่เขยท่านได้ยินว่าพี่สาวท่านเอาของไปจำหน่ายอีกแล้ว จึงต่อว่านางว่าจงใจให้เขาเสียหน้า ยิ่งถามนางอีกว่าได้มาฟ้องท่านหรือไม่ พี่สาวท่านว่าไม่ได้ฟ้อง เขาไม่เชื่อ ทั้งคู่จึงถกเถียงกันยกใหญ่ ต่อมาพี่สาวท่าน ก็พุ่มพวยจากไป"

คนทั่วไปได้ยินเรื่องสามีภรรยาทะเลาะเบาะแว้งเดิมสมควรระอึกระอ่วน อยู่บ้าง ทว่าองค์กรศีลธรรมมีหน้าที่สืบเสาะเรื่องราวขาวสาร กระทั่งดักฟัง ปีศาจเปิดศึกวิวาทะสามร้อยยกเหยียนหลี่ก็ยั้งหน้าไม่เปลี่ยนสี ยิ่งไม่ต้องพูด ถึงเรื่องหยุมหยมเหล่านี้

เขาเห็นถึงขั้นนั่งงั้นจึงกล่าว "ความเข้าใจผิดที่พี่เขยท่านมีต่อพี่สาวท่าน คล้ายว่าลึกมาก วาจาดักเตือนใดๆ ล้วนฟังไม่เข้าหู"

ถึงขั้นผงกศีรษะ ถอนใจทีหนึ่ง "นั่นสิ เดิมข้าเข้าใจว่าเขาเพียงหยิ่งทะนง เกินไป รับไม่ได้กับความรูสึกที่อ้อมอ้อมจากที่อดีตมีแต่คนสรรเสริญยินยอม แต่บัดนี้ กลับสอบไม่ผ่านแม้แต่ตำแหน่งจิวเหริน คิดไม่ถึงว่าปมในใจเขาจะลึกล้ำปานนี้ หากไม่ได้พวกข้าช่วยเหลือ ลำพังพี่สาวข้าคนเดียว ข้าคงได้ถามไม่ได้ความ อันใด เหล่าเหยียน ให้เจ้าสืบสาวเรื่องราวพวกนี้ช่างเป็นการเชือดไก่ด้วยมีด ฆ่าโคโดยแท้!"

เหยียนหลี่หัวเราะฮาๆ "นี่จะเป็นไรไป ดีกว่าปล่อยเวลาสูญเปล่า ทว่า คุณชายมีแผนอันใด ดูท่าพี่สาวท่านอยู่บ้านสกุลเฮ้อย่างไรความสุขจริงๆ"

ถึงขั้นกล่าวว่า "ลำพังพี่สาวข้าคนเดียวคงไม่ยุ่งยาก ไม่ว่าจะอย่างไรข้าก็ต้อง ขบคิดวิธีให้พวกเขา 'หย่าโดยสมัครใจ' ให้ได้ จากนั้นก็หาคู่ครองที่ดีกว่านี้ ให้นาง ตำแหน่งของพวกเรามีสตรีแต่งงานใหม่ออกถมไป และแต่งตั้งดีกว่าเดิม ก็มีจำนวนมิใช่น้อย ข้าไม่อาจให้พี่สาวทนทุกข์อยู่กับความไม่เป็นธรรม แต่ ตอนนี้นักล้นยุ่งยากแล้ว การหย่าโดยสมัครใจ สามีภรรยาต้องยินยอมพร้อมใจ ทั้งสองฝ่ายจึงสามารถกระทำได้ ต่อให้พี่เขยข้าเห็นด้วย ข้ายังมีหลานอีกคนหนึ่ง พี่สาวคงไม่อาจตัดใจจากเจ้าเจ็ดแล้วไปกับข้าแน่ เรื่องนี้ยังต้องขบคิดให้ดีกว่านี้ ทุกสิ่งล้วนยึดความสมัครใจของพี่สาวข้าเป็นที่ตั้ง หากนางไม่เต็มใจ ผู้ใดก็ไม่สามารถบีบบังคับนาง ข้าก็เช่นกัน"

ตั้งคำว่าแต่ละบ้านล้วนมีปัญหาแก้ไม่ตก ชุนนางเที่ยงธรรมยาก ตัดสินเรื่องครอบครัว เหยียนหลี่กับเฉียนซันเอ๋อร์ต่างหุดหู่ใจ เฉียนซันเอ๋อร์ถึงกับบอใจ "จริงแท้ที่สุด สตรีก็ล้วนแต่งเจ้าบ่าวผิด โดยเฉพาะแต่งเข้าตระกูลใหญ่ ระเบียบปฏิบัติมากมาย ผิดเพียงครั้งก็จะถูกนินทา ยากแท้ ยากจริงๆ"

เหยียนหลี่ยิ่งมองยิ่งหมั่นไส้ อยากรตะเข้เข่าสักที "เลิกเสแสร้งได้แล้ว ทำเป็นจิบปากจิบคออย่างกับคุณหนูตระกูลใหญ่ ข้าเห็นแล้วพะอืดพะอม"

เฉียนซันเอ๋อร์เบี่ยงหลบว่องไวก่อนหัวเราะคิก "ได้เท่า ท่านยังไม่ทราบ เหล่าเหยียนมีนางในดวงใจแล้ว ทั้งยังเป็นคุณหนูตระกูลใหญ่เสียด้วย"

แม้ถึงพันทักลึงกลัดกลุ้มเรื่องจะช่วยพี่สาวอย่างไร ครั้นได้ยินคำพูดของเฉียนซันเอ๋อร์ก็อดแปลกใจมิได้ "เจ้าต้องตาใครเข้าแล้ว"

เหยียนหลี่กระดากเล็กน้อย เฉียนซันเอ๋อร์กลับปากไว ชิงพูดก่อน "เป็นคุณหนูแปดสกุลเฮ้อ"

ถึงพันทักออกแล้ว คุณหนูแปดคนนั้นเป็นน้องสาวของพี่เขยเขา ทว่าเกิดจากอนุ

"เหล่าเหยียน ที่ซันเอ๋อร์พูดเป็นความจริงหรือ"

ปกติเหยียนหลี่บุคลิกผ่าเผย เวลานี้กลับก้อเขิน "แค่เจอหน้าโดยบังเอิญ หนเดียว ตอนที่ไปสืบข่าวให้คุณชายคราวก่อน..."

ถึงพันทักมกล่าว "ไว้ข้าจะลองเสียบเคียงให้เจ้าดู หากเจ้าต้องตาคุณหนูที่เกิดจากภรรยาเอก ข้าอาจช่วยไม่ได้ แต่คุณหนูที่เกิดจากอนุยังพอไหว หากนางยังไม่มีคู่หมั้นคู่หมายและท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ้อเห็นด้วย ด้วยฐานะของเจ้าก็นับว่าคู่ควรกันดี"

เหยียนหลี่กล่าวเสียดสีรวนเร "สกุลเฮ้อเป็นตระกูลบัณฑิต ข้ากลับเป็นแค่ชนชั้นนักสู้คนหนึ่ง..."

ถึงพันทักบอเขา "ไม่ต้องกังวล ข้าจะลองหาโอกาสหยั่งเชิงให้เจ้าก่อน"

เหยียนหลี่ลึงโลด "เช่นนั้นก็ขอบคุณคุณชายแล้ว"

หลังจากล่องรู้สภาพแท้จริงของพี่สาว ถึงพันทักหาโอกาสพูดคุยกับนาง เป็นการส่วนตัว บอคนางว่าเรื่องใดก็ตามล้วนไม่จำเป็นต้องกล้ำกลืนฝืนทน

ไม่ว่าอย่างไรตนก็จะยืนอยู่ข้างนาง ช่วยนางออกหน้า

เรื่องเหยียนหลี่แอบฟังนั้นอย่างไรก็มีใช้เรื่องดี ถึงพินมีหรือจะบอกกับพี่สาวว่าตนส่งคนไปดักฟังนางกับพี่เซยทะเลาะกัน เช่นนี้ถึงอวีเองก็จะเสียหน้า ดังนั้นเขาได้แต่แสดงการสนับสนุนพี่สาวซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยอ้อมค้อม

จนใจที่ถึงอวีคล้ายตกลงใจเป็นมันเหมาะว่าจะปิดบังถึงพินถึงที่สุด และไม่ยินดีเห็นถึงพินซึ่งอุตสาห์มาเยี่ยมกลับต้องวิตกด้วยเรื่องของตน หน้าซำนี้ เป็นเรื่องในครอบครัวของสกุลเฮ้อ ในแง่กฎหมายแล้ว ตราบใดที่เฮ้อหลินมิได้มีพฤติกรรมทุบตีภรรยาหรือยกอนุขึ้นแทนภรรยาเอก ถึงพินก็ไม่มีสิทธิ์แทรกแซง

อีกประการหนึ่งคือตอนนี้ทั้งเบ้งบนเบ้งล่างในสกุลเฮ้อก็ใช้ว่าปฏิบัติต่อเขาไม่ดี โดยเฉพาะเฮ้อหลินยังคงแสดงออกต่อหน้าเขาอย่างเป็นปกติ ถึงพินจึงยังหาเหตุผลไปละลาบละล้วงไม่ได้

หลังจากใช้ชีวิตในสกุลเฮ้อหลายปี สภาพแวดล้อมรอบกาย รวมทั้งสายใยที่มีต่อเฮ้อเจิงก็เพียงพอให้ถึงอวีแปรเปลี่ยนจากสาวน้อยที่เปิดเผยตรงไปตรงมา กลายเป็นสตรีที่อดกลั้นและปรับตัวเข้ากับจังหวะชีวิตในสกุลเฮ้อเพื่อบุตรชายของตนเอง

ต่อให้เป็นถึงพินที่สติปัญญาเฉียบแหลม เผชิญกับสถานการณ์เช่นนี้ ยังคงอับจนหนทาง ได้แต่พำนักที่นี้ รอสังเกตุการณ์อีกที

วันนี้เหวยเซ่อ คหบดีของอำเภอเซียงเหอจัดงานเลี้ยงที่บ้านสกุลเหวย เชื้อเชิญขุนนางและเศรษฐีทั้งอำเภอไปร่วมกินดื่มในงานเลี้ยงครบเดือนของบุตรชายตนเอง

เหวยเซ่อเป็นบิดาของเหวยชื่อภรรยาเฮ้อเซวี่ยน เขาเป็นบัณฑิตชื่อใด ครั้งยังหนุ่มเขาก็เหมือนกับเฮ้อหลิน สอบหลายครั้งไม่ผ่าน แต่เหวยเซ่อไม่หยิ่งทะนงเช่นเฮ้อหลิน เขาสำนึกว่าตนเองสอบต่อไปอาจสูญเวลาทั้งชีวิต ดังนั้นจึงตัดสินใจเด็ดเดี่ยวละทิ้งเส้นทางรับราชการ หันมาทำการค้า

จักรพรรดิไ่จู่เกลียดชังการทุจริตตัดสินบนเข้ากระดุก และพานไม่ชอบใจพวกพ่อค้าวานิชไปด้วย จึงตั้งกฎห้ามไม่ให้ขุนนางชั้นสี่ขึ้นไปประกอบการค้า

ถึงขั้นออกนโยบายห้ามคนครัวพ่อค้าเช่นนี้ออกมา ทว่าคนที่สอบผ่านชีวไฉย่อมแตกต่างจากพ่อค้าทั่วไป เหวยเซ่ออาศัยฐานะชีวไฉนนี้รู้จักมักจี่กับเศรษฐีมีชื่อและขุนนางในอำเภอเชียงเหอจนถึงศาลชั้นเพียน บวกกับสติปัญญาและวิธีการอันเฉียบคมของเขา ภายในเวลาสี่ปีเศษก็สะสมทรัพย์สมบัติได้อีกโข จากคำบอกเล่าของถังอวี่ กิจการร้านข้าวสารร้านเกลือในอำเภอนี้ สกุลเหวยครอบครองไปกว่าครึ่งแล้ว

ช่วงสมัยนี้กิจการค้าเกลือเป็นของทางการ พ่อค้าคนใดใคร่ค้าขายเกลือจำเป็นต้องหาใบอนุญาตเบิกเกลือให้ได้ก่อน การที่เหวยเซ่อสามารถดำเนินกิจการค้าเกลือได้นั้นแสดงให้เห็นว่าเขามีเส้นสายไม่ธรรมดา และการที่เหวยเซ่อซึ่งอยู่ในฐานะบุตรสาวของชีวไฉสามารถแต่งเข้าสกุลเฮ้อได้ย่อมต้องเกี่ยวข้องกับสาเหตุนี้แน่นอน

เมื่อมีกำลังทรัพย์ขุมใหญ่ของบ้านเดิมจนเจือ เหวยเซ่อจึงไม่จำเป็นต้องเฝ้ารอลงเลี้ยงดูจากสกุลเฮ้อเหมือนกับถังอวี่

นอกจากเหวยเซ่อที่เป็นบุตรสาวคนโตซึ่งเกิดจากภรรยาเอกแล้ว เหวยเซ่อยังมีบุตรสาวอีกสี่คน ล้วนเกิดจากอนุทั้งสิ้น สกุลเหวยมีทรัพย์สมบัติมหาศาลกลับไม่มีบุตรชายแม้สักคน เหวยเซ่อย่อมร้อนใจเป็นธรรมดา

หลังจากภรรยาเอกเสียชีวิต เขาก็ตบแต่งใจชื้อเป็นภรรยาเอก แต่ใจชื้อก็มีได้ให้กำเนิดบุตรธิดา

เหวยเซ่อจึงจำใจแต่งงานูติดๆ กันหลายเรือน เสียตายที่ยังคงมีแต่บุตรสาว กว่าจะมีบุตรชายคนนี้ออกมาสักคน สกุลเหวยย่อมเกิดทุนประหนึ่งมุกยอดมงกุฏ นี่เพ็งอายุครบเดือนก็แทบทนรอจัดงานเลี้ยงอย่างเอิกเกริกไม่ไหว เชื้อเซี่ยแขกเหรื่ออย่างกว้างขวางเพื่อร่วมฉลองให้บุตรชาย

เห็นได้ว่าภายในสภาพแวดล้อมเช่นนี้ คุณชายน้อยสกุลเหวยต้องกลายเป็นหัวแก้วหัวแหวนของคนทั้งบ้านอย่างแน่นอน

ทุกคนล้วนเกี่ยวข้องต้องเป็นญาติ งานเลี้ยงอายุครบเดือนของคุณชายน้อยสกุลเหวย สกุลเฮ้อย่อมต้องให้เกียรติเป็นธรรมดา แม้แต่ท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ้อยังรุดไปร่วมงานด้วยตนเอง

เหวยเซ่อทำสิ่งใดล้วนรอบคอบ ทราบว่าตอนนี้ถึงพื้นพำนักอยู่บ้านสกุลเฮ้อ จึงส่งเทียบเชิญให้แกถึงพื้นเช่นกัน

ถึงพื้นจึงติดตามพี่สาวพี่เขยมาพร้อมกัน

แม้บัดนี้เขาปราศจากตำแหน่ง แต่ฐานะขุนนางยังอยู่ จึงแตกต่างจากชาวบ้านทั่วไป ไม่อาจต้อนรับตกหล่นได้ ดังนั้นเมื่อไปถึงสกุลเหวย ถึงพื้นจึงถูกเชิญไปยังโต๊ะประธานตัวที่อยู่ก่อนไปทางด้านหน้ามากกว่าโต๊ะของเฮ้อเซวียน

โต๊ะนี้นอกจากเหวยเซ่อซึ่งเป็นประมุขสกุลเหวยแล้ว ยังมีท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ้อ นายอำเภอเวียง รองนายอำเภอหลิน เสเมียนหวัง เป็นต้น รวมทั้งขุนนางคหบดีอื่นๆ ของอำเภอเชียงเหอ ถึงพื้นอยู่ในลำดับที่สี่ เป็นโต๊ะด้านหลังนายอำเภอเวียง จากจุดนี้สามารถมองออกถึงการจัดการอันแยบยลของเหวยเซ่อได้เป็นอย่างดี

เพราะเฮ้อเซวียนเป็นบุตรเขยของเหวยเซ่อ จึงได้ครองโต๊ะประธานหนึ่งที่เช่นกัน

แต่เฮ้อหลินกลับถูกจัดให้นั่งโต๊ะที่สาม โต๊ะนี้ล้วนเป็นสหายในแวดวงการค้าของเหวยเซ่อ ตามหลักแล้วการจัดที่นั่งเช่นนี้ไม่น่ามีปัญหาอันใด แต่เฮ้อหลินกลับรู้สึกว่ายเหวยเซ่อดูแคลนเขา จึงจัดให้เขานั่งร่วมโต๊ะกับพวกพ่อค้า

ส่วนถึงอวี๋และพวกสตรีแน่นอนว่าเข้ามาถึงก็ต้องแยกกับพวกเขาไปยังจุดที่จัดไว้สำหรับสตรี มิได้นั่งร่วมกับแขกหรือฝ่ายชาย

งานเลี้ยงเริ่มขึ้นด้วยบรรยากาศอบอุ่นเป็นกันเอง เหวยเซ่อลุกขึ้นกล่าวขอบคุณเป็นอันดับแรก ในเมื่อเป็นงานเลี้ยงอายุครบเดือนย่อมต้องอุ้มบุตรชายออกมาให้บรรดาแขกหรือชื่นชมรอบหนึ่ง ทุกคนต่างอวยพรด้วยวาจามงคลให้ทารกเติบโตใหญ่ไร้โรยภัย จากนั้นร่วมคารวะสุรา กินอาหารพลางสนทนาพูดคุย

เนื่องจากฐานะมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของอำเภอเชียงเหอ สุราอาหารของบ้านสกุลเหวยย่อมต้องจัดเตรียมอย่างดี ไม่อ่อนด้อยไปกว่าร้านอาหารใหญ่ในเมืองหลวงสักนิด หน้าที่โดยมากเป็นอาหารเจียงหนานซึ่งถูกปากถึงพื้นเป็น

ที่ยิ่ง

ถึงพินยอมมหาเกรงใจไม่ แม้เขาจะกินข้าวมามาก แต่กลับลืมิชิมอาหารเลิศรสตรงหน้าเกือบทุกชนิดอย่างละเอียดลออ เทียบกับคนอื่น ๆ ซึ่งรุมววยอยู่กับการเจรจาพาที แน่หนอนว่าแขกเยี่ยงเขา ยิ่งเป็นที่ชมชอบของพ่อครัว

ผู้คนจำนวนมากได้ยินข่าวเรื่องเขาถูกถอดตำแหน่ง คนที่หวังผลดีเลี้ยงผลเสียบนโลกนี้ย่อมมีอยู่มากเป็นธรรมดา ตัวอย่างเช่นเฮ้อเซกียน นีมีอาจตำหนิเขาได้ แต่ขณะเดียวกันคนที่มีหลักการและหาญกล้าก็มีไม่น้อยเช่นกัน ตัวอย่างเช่นนายอำเภอเวิง

หลังจากนายอำเภอเวิงได้ฟังว่าถึงพินถูกถอดตำแหน่งเพราะจบบั๊วจ๊วราชเลขาธิการวัน ก็กลับมีท่าทีกระตือรือร้นต่อถึงพินขึ้นมา

ช่วงสมัยนี้บรรดาขุนนางในราชสำนัก คนที่รังเกียจกลุ่มอำนาจของวันอันมีมิใช่่น้อยๆ ขุนนางเมืองหลวงติดขัดด้วยเกรงจะไม่ก้าวหน้า หลายคนเลือกที่จะนั่งเฉย แต่ขุนนางท้องถิ่นกลับมิได้หวั่นเกรงปานนั้น นายอำเภอเวิงก็คือหนึ่งในจำนวนนั้น

น่าเสียดายที่เส้นทางขุนนางของเขามากอุปสรรค เขาสอบได้จิ้นชื่อก่อนถึงพินสามปี ทุกวันนี้กลับยังกระเสือกกระสนอยู่ในตำแหน่งนายอำเภอขั้นเจ็ด

ถึงพินสนทนากับนายอำเภอเวิงหลายคำก็ค้นพบอย่างตื่นเต็นว่าอีกฝ่ายก็เป็นผู้เลื่อมใสในอาจารย์ชีวิตวินของตนด้วย พลันทำให้ทั้งสองเกิดความสนิทชิดเชื้อขึ้นไม่น้อย นายอำเภอเวิงวัยเกือบสี่สิบ วิชาความรู้มิใช่ชั่ว เพียงไม่เจนจัดในอาชีพขุนนาง หลายครั้งได้คะแนนปานกลางจากการประเมินของผู้ตรวจสอบ จึงหมดโอกาสได้รับการปรับเลื่อนตำแหน่ง ทว่าวิชาความรู้ของเขากลับไม่เลวจริงๆ

เปรียบกับการสนทนากับจิ้งจอกเฒ่าเยี่ยงท่านผู้เฒ่าสกุลเฮ้อแล้ว ถึงพินยอมยินดีพูดคุยกับนายอำเภอเวิงมากกว่า อาหารมื้อนี้จึงผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เนื่องจากที่ว่าการอำเภอมิเรื่องราวเล็กน้อย นายอำเภอเวิงจึงขอตัวกลับไปก่อน ถึงพินก็ฉวยโอกาสนี้ออกมาเดินเตร่ คลายฤทธิสุรา

สกุลเหวยได้เตรียมมุ่มพักผ่อนสำหรับแขกหรือไว้พร้อมสรรพ ทั้งมีสาวใช้คอยปรนนิบัติ ตัดขาดภายนอกเพียงคั่นด้วยฉากบังตาผืนหนึ่ง กลับอิสระขึ้นเป็นกอง

ในสายตาดังพื้นซึ่งชมชอบความเงียบสงบ บริเวณนี้เรียกได้ว่าเป็นปอดโปร่งโล่งใจกว่าภายนอก

เขาเอ่ยปฏิเสธการบีบบวดเท้าของสาวใช้ เพียงขอน้ำคั้นจากผลส้มหนึ่งถ้วย แล้วนั่งอิงเก้าอี้หลังตักพักผ่อน

คาดไม่ถึงว่าด้านข้างพลันปรากฏผู้ล้มเสียงหนึ่ง "อาหารของที่นี่เปรียบกับเรือนเทียนอวี่นแล้วยิ่งต่ำทรามกว่ามาก ข้ากินแล้วแทบจะสำรอก!"

ผู้ล้มเสียงนี้เข้ารูปหู น้ำคั้นผลส้มที่ถึงพื้นอมอยู่ในปากไม่ทันกลืนลงไป พลันพนพรวดออกมา!

เขาฉินหน้าประหลาดใจ มองไปยังคนด้านข้างผู้นั้น

อีกฝ่ายอายุราวสามสิบสี่สิบ หนวดเครารุงรัง สวมใส่ชุดยาวคอกกลม สีเขียวทะเลสาบ ดูแล้วคล้ายเป็นสหายของเหวยเซ่อ

ทว่าด้วยท่าทางและสำเนียงเช่นนี้สามารถทำให้ถึงพื้นนี้ก็ได้เพียงคนเดียวเท่านั้น

เขากุมหน้าผาก ทอดถอนใจอย่างห้ามไม่อยู่ "ไหนท่านอยู่ที่นี้ได้"

ชายฉกรรจ์หนวดเครารุงรังค้อนด้วยสายตาคราหนึ่ง "เจ้าอยู่ที่นี้ได้ แล้วข้าอยู่มิได้หรือ"

ถึงพื้นมองเขาอย่างงุนงงพลางเอ่ยเสียงแผ่ว "หรือสกุลเหวยเกิดศึกกบฏอันใดแล้ว"

ชายผู้นั้นสั่นศีรษะ

"เช่นนั้นท่านมาทำอะไรที่นี่ คงมิได้มาหาข้า?" ถึงพื้นถาม

"ถูกต้อง ข้ามาหาเจ้า ไปเถอะ!"

"ไปที่ใด"

"ไปแล้วอย่ามั่ว!"

"ข้าก่อน ข้าคงต้องบอกกล่าวของคนของสกุลเธอก่อนกระมัง อีกอย่างคน

ของสกุลเหวยออกเทียบเชิญ แล้วท่านปะปนเข้ามาได้อย่างไร"

อีกฝ่ายหัวเราะอย่างเยิ่นซา "ใต้หล้านี้ไม่มีที่ใดที่ข้าเข้าไปไม่สำเร็จ!"

ถึงขั้นนี้ในใจ...อย่างนั้นหรือ เช่นนั้นท่านไปโหดเหี้ยมบนแท่นบรรทมของจักรพรรดิให้ข้าชมดูหน่อยเป็นไร

ทว่าเขาก็มิได้งัดข้อกับอีกฝ่ายต่อ เพียงถามอีกคำ "เรื่องเร่งด่วนหรือ"

"แน่นอน"

มิผิด คนที่ต่อความกับถึงขั้นนี้ก็คือวังจี้จื่อที่มีได้พบพานนานวันนั่นเอง

วังกงกงอยู่เมืองหลวงแท้ๆ ไยจึงมาหาถึงขั้นถึงอำเภอเซียงเหอ

แม้อำเภอเซียงเหอจะไม่ไกลจากเมืองหลวง ทว่าถึงขั้นก็มีได้หลงตัวเองถึงขั้นคิดว่าวังจี้จื่อต้องมาสนทนาความหลังกับตนด้วยความว่างเป็นอันขาด
ความเป็นไปได้หนึ่งเดียวก็คือเมืองหลวงเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622375.html>